

[Justitsministeren.]

for angiveri i to tilfælde, det ene med en henrettelse til følge. Angivelsens følge er ved dommen tilregnet ham som uagtsom. Den pågældende, der er tysk statsborger, men havde levet her i landet siden 1919, blev udvist.

Den tredje benådede var i 12—13 års alderen af sin fader blevet indmeldt i den nationalsocialistiske ungdomsbewægelse. I juni 1943 meldte han sig, 16 år gammel, til tjeneste i Schalburgkorpset, hvor han gjorde tjeneste, indtil han blev ansat som bevæbnet og uniformeret vagtmand. Han blev derefter opfordret til at tage til Tyskland for at gennemgå et kursus i anvendelse af sprængstof og blev medlem af en af de grupper, der samarbejdede med det tyske politi. Herunder deltog han i en række aktioner, ved hvilke andre medlemmer af gruppen har foretaget drab af 5 personer, og yderligere har han deltaget i en aktion overfor et medlem af gruppen, som var mistænkt for at være forræder mod gruppen. Selv har han ikke i noget tilfælde skudt nogen. Han blev idømt livsvarigt fængsel.

Da specielt denne sag har givet anledning til presseomtale i de sidste dage, vil jeg gerne yderligere oplyse, at ankenævnet allerede i december 1950 har henstillet, hvorvidt der måtte være anledning til at tage spørgsmålet om benådning op under hensyn til hans ungdom, og at han har været udsat for ensidig nazistisk påvirkning i hjemmet og i skolen, at han har været pubertetspræget og mangelfuldt udviklet, og at han har handlet efter ordre af viljekraftige personer. Ankenævnet har i oktober 1951 anbefalet, at han betingelsesvis benådes for at udstå den resterende del af straffen. Fra fængslet forelå der oplysning om, at hans forhold og opførsel stedse havde været særdeles tilfredsstillende.

Om de sidste 4 benådede skal jeg oplyse følgende:

I den første sag drejede det sig om en person, som tidligere havde været medlem af DNSAP. I september 1941 meldte han sig til Frikorps Danmark og gjorde tjeneste bl. a. på østfronten i et par år indtil november 1943. Derefter blev han forflyttet til tjeneste i Schalburgkorpset, hvor han var, til han i marts 1945 indtrådte i en af banderne. I 3 dage i marts 1945 deltog han som chauffør

før ved forskellige aktioner i Jylland, hvor der blev foretaget sprængninger. Under en af disse blev der dræbt 2 personer, og 6 blev såret. Dette forhold er tilregnet ham som uagtsomt.

Han blev anset med straf af fængsel på livstid.

Ankenævnet indstillede i april 1952 under henvisning til senere praksis, at spørgsmålet om benådning af den pågældende blev taget op til overvejelse. Ankenævnet gjorde opmærksom på, at den pågældende havde fået ordre til at køre med på turen til Jylland. Han vidste ikke, hvad formålet var, og da han blev klar over det, foregav han at være syg for at undgå at komme med. Han kom dog alligevel til at deltage i aktionerne, men fungerede udelukkende som chauffør for gruppen.

I den anden sag drejede det sig om en 33-årig mand, der i slutningen af 1941 meldte sig til Frikorps Danmark og gjorde tjeneste på østfronten i et par år, indtil han i januar 1943 blev såret og kom på lazaret. Derefter meldte han sig i 1944 til tjeneste i Danmark. Han blev sat til tjeneste i 3 uger i marts 1944, men da han blev klar over, hvori arbejdet bestod, anmodede han om påny at komme til fronttjeneste og blev sendt til østfronten, hvor han gjorde tjeneste indtil kapitulationen, da han blev taget til fange af de amerikanske tropper i maj 1945.

Under tjenesten i gruppen har han sammen med 4 ikke identificerede personer forsøgt at skaffe sig adgang til et sygehus for at dræbe en mand, der var indlagt efter et attentatforsøg foretaget af en ukendt tysker. Endvidere har han deltaget i observation af en eftersøgt og senere udpeget denne overfor en tysker, som sårede den pågældende alvorligt med en håndgranat. Yderligere har han været med til to sprængningsaktioner på Fyn og deltaget i observation af en anden og videregivet resultatet til et tysk medlem af gruppen, som ca. 1/2 år efter foretog et attentat mod den pågældende, der blev såret ved et pistolskud.

Han blev dømt til fængsel på livstid.

Ankenævnet har i februar 1953 henstillet, om der ikke måtte være anledning til at søge domfældte benådet, og har herved lagt vægt på, at der efter det oplyste synes at være blevet bibragt domfældte urigtige forestillinger om karakteren af de opgaver,